

Cartea și sufletul

Cartea și sufletul

În formarea caracterului unui slujitor de succes la Cuvântului lui Dumnezeu, sunt esențiale două ingrediente; mai întâi o cunoștință exactă a Bibliei și în al doilea rând o apreciere adecvată a valorii sufletului și a necesității acestuia. Combinația dintre aceste două calități este de cea mai mare importanță, în cazul oricui este chemat să slujească în cuvânt și în doctrină. A avea doar una din acestea două va face din cineva un slujitor dezechilibrat. S-ar putea să fiu bine citit în Scriptură; s-ar putea să am o cunoștință profundă a conținutului cărții și un simț select a gloriilor lor morale dar dacă uit sufletul cu multiplele și profundele lui nevoi, slujirea mea va fi lamentabil defectă. Îi vor lipsi ascuțimea, savoarea și puterea. Nu va satisface dorințele inimii, nici nu va vorbi conștiinței. Va fi o slujire din carte, dar nu pentru suflet. Adevărat și frumos, în adevăr, dar deficient în folosință și în punere în practică.

Pe de altă parte s-ar putea să fiu preocupat de suflet și de nevoia lui. S-ar putea să tânjesc să fiu folositor. S-ar putea ca dorința inimii mele să fie să slujesc inimii și conștiinței ascultătorului sau cititorului meu: dar dacă nu-mi cunosc Biblia, dacă nu sunt un cărturar bine învățat, nu voi putea avea material pentru a fi folositor. Nu voi avea nimic pentru a oferi sufletului, nimic pentru a atinge inima, nimic pentru a atinge conștiința. Slujirea mea va fi fără rod și obositoare. În loc să învăț sufletele le voi plictisi și în loc să le zidesc le voi irita. Îndemnul meu, în loc să încurajeze sufletele pe drumul uceniciei, le va descuraja, din pricina lipsei unei temelii.

Aceste lucruri sunt vrednice de o considerare atentă. S-ar putea ca uneori să ascuți o persoană slujind Cuvântul care să aibă o parte mare din primele calități mai sus menționate și foarte puțin din cea de-a doua. Este evident că are cartea și gloriile ei morale înaintea vederii sale spirituale. El se ocupă atât de mult cu ele, încât uneori, uită că înaintea lui stau suflete. Nu există nici un apel direct puternic către inimă, nici o luptă puternică cu conștiința nici o aplicare practică a conținutului cărții la sufletele ascultătorilor. Este foarte frumos dar nu atât de folositor pe cât ar trebui să fie. Slujitorului îi lipsește cea de-a doua calitate. El este mai mult un slujitor al cărții decât un slujitor al sufletului.

Sunt apoi din aceia care în slujirea lor sunt ocupați în totul cu sufletul. Ei fac chemarea, încurajează, îndeamnă. Dar din cauza lipsei de cunoștință și a unei preocupări regulate cu Scriptura, sufletele sunt absolut epuizate, terminate sub slujirea lor. În adevăr, ei afirmă cu tărie că baza lor este Scriptura, dar se folosesc de ea atât de neîndemânatic, mânuirea lor este atât de nepotrivită, aplicația făcută este atât de neglijentă încât slujirea lor se dovedește a fi pe cât de neinteresantă pe atât de neprofitabilă.

Acum dacă am fi întrebați, care din cele două caractere ale slujirii le-am prefera? Fără să ezităm ar trebui să spunem că pe primul. Dacă gloriile morale ale cărții ne sunt descoperite, atunci este ceva care să intereseze inima și s-o influențeze, iar dacă cineva este cât de cât interesat și conștient, el va lua ceva. Pe când în al doilea caz nu există nimic decât un apel obositor și o încurajare muștrătoare.

Dar, deși nu este nevoie s-o spunem, tânjim să vedem o cunoaștere exactă a Scripturii și un simț al valorii sufletului combinate și potrivite sănătos, în oricine se ridică pentru a sluji sufletelor. Doar instruirea fără convingere, nu va merge, nici convingerea fără instruire. Deci fiecare slujitor să studieze cartea și să se gândească la suflet și la nevoile lui. Da, să-și aducă aminte toți de legătura dintre carte și suflet.